

**LIETUVOS BANKO
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X. X. IR IF P&C INSURANCE AS GINČO NAGRINĖJIMO**

2026-04-15 Nr. 429-113
Vilnius

Lietuvos bankas gavo X. X. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo prašoma išnagrinėti tarp pareiškėjo ir *If P&C Insurance AS*, veikiančios Lietuvoje per įsteigtą filialą, (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2025 m. gegužės 29 d. eismo įvykio metu dėl transporto priemonės valdytojo, kurio civilinę atsakomybę įprastine transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimo sutartimi buvo apdraudęs draudikas, kaltės buvo apgadintas pareiškėjo automobilis *Toyota Camry* (valst. Nr. (duomenys neskelbtini)) (toliau – įvykis). Gavęs informaciją apie įvykį, draudikas pradėjo žalos administravimą.

Pareiškėjo pasirinkimu automobilio remontas buvo atliktas UAB „Sovli“ (toliau – remonto įmonė). Pagal su draudiku suderintą sąmatą remonto įmonė išrašė 2025 m. birželio 26 d. PVM sąskaitą faktūrą Nr. (duomenys neskelbtini) už atliktus remonto darbus. Bendra remonto kaina sudarė 3 076,11 Eur su PVM. Draudikas pareiškėjo prašymu tiesiogiai remonto įmonei sumokėjo 2 802,33 Eur. Pareiškėjas remonto įmonei sumokėjo 273,79 Eur. Draudikas pareiškėjui paaiškino, kad pareiškėjo mokėtiną sumą sudaro taikytina 8,48 proc. (173,21 Eur) išskaita dėl nusidėvėjimo naujomis keičiamoms automobilio dalims ir 100,58 Eur draudimo išmokos sumažinimas (50 proc. bamperio dažymo darbų vertės) dėl remonto darbų, kurių metu buvo pašalinti ir su įvykiu nesusiję automobilio apgadinimai.

Pareiškėjas, nesutikdamas su draudiko sprendimu, draudikui pateiktose pretenzijose ir kreipimesi į Lietuvos banką kėlė reikalavimą įpareigoti draudiką išmokėti papildomą 273,79 Eur draudimo išmoką. Pareiškėjas nurodė, kad draudikas dėl įvykio patirtą žalą privalo atlyginti visiškai, todėl, pasak pareiškėjo, jis nepagrįstai turėjo remonto įmonei dalį remonto kainos sumokėti pats. Pasak pareiškėjo, draudikas nepagrįstai taikė 8,48 proc. (173,21 Eur) išskaitą dėl nusidėvėjimo naujomis keičiamoms automobilio dalims, nes automobilio dalys nebuvo nusidėvėjusios ir buvo techniškai tvarkingos. Pareiškėjo teigimu, remontas naujomis originaliomis dalimis gamintojo *Toyota* autorizuotoje remonto įmonėje UAB „Sovli“ buvo būtinas tam, kad galiotų automobilio gamintojo teikiama garantija. Pareiškėjo teigimu, draudikas nepagrįstai sumažino draudimo išmoką ir 100,58 Eur suma (50 proc. bamperio dažymo darbų vertės), nes viso automobilio bamperio dažymas buvo būtinas, šalinant su įvykiu susijusius apgadinimus.

Lietuvos banke buvo gautas draudiko atsiliepimas. Draudikas paaiškino, kad, pagal privalomąjį draudimą reglamentuojančius teisės aktus, nukentėjusio trečiojo asmens transporto priemonei padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas. Draudikas nurodė, kad, vadovaujantis teisiniu reglamentavimu ir kasacinio teismo praktika, išskaitos dėl nusidėvėjimo taikymas naujomis keičiamoms automobilio dalims neprieštarauja visiško žalos atlyginimo principui ir jį atitinka, nes draudikas privalo atkurti nukentėjusio asmens turto būklę į buvusią iki įvykio, tačiau neturi jos pagerinti. Draudikas paaiškino nustatęs, kad ant pareiškėjo automobilio bamperio buvo sugadinimų, kurie nėra susiję su įvykiu. Atsižvelgdamas į tai, kad remonto metu buvo pašalinti ir tie automobilio sugadinimai, kurie buvo padaryti ne įvykio metu, draudikas teigė pagrįstai sumažinęs atlygintinų išlaidų už bamperio dažymo darbus dalį.

Remdamasis nurodytomis aplinkybėmis, draudikas pabrėžė, kad neturi pagrindo tenkinti pareiškėjo reikalavimo mokėti papildomą 273,79 Eur draudimo išmoką.

K o n s t a t u o j a m a :

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka ginčo šalių pateiktų įrodymų vertinimą ir jo pagrindu priima sprendimą.

Įvertinus ginčo šalių pateiktus dokumentus ir paaiškinimus, darytina išvada, kad ginčas kilo dėl draudimo išmokos dydžio.

Siekiant išspręsti pareiškėjo ir draudiko ginčą, būtina nustatyti, ar draudikas, apskaičiuodamas draudimo išmoką, pagal transporto priemonių privalomąjį draudimą reglamentuojančių teisės aktų nuostatas pagrįstai: 1) taikė išskaitą dėl nusidėvėjimo naujomis keičiamoms automobilio dalims; 2) atlygino pusę išlaidų už bamperio dažymo darbus.

Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas reguliuojamas Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (toliau – TPVCPDĮ) ir jo įgyvendinamųjų teisės aktų (Eismo įvykio metu padarytos žalos administravimo ir draudimo išmokos mokėjimo taisyklių¹ (toliau – Taisyklės) ir kt.) nuostatomis.

TPVCPDĮ 2 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta, kad draudžiamasis įvykis – tai transporto priemonės, kuriai pagal šio įstatymo nuostatas nustatyta draudimo prievolė, valdytojo civilinę atsakomybę, naudojant transporto priemonę pagal šio straipsnio 18 dalį, lėmęs eismo įvykis, kuriam įvykus pagal šį įstatymą turi būti išmokama draudimo išmoka. Pagal TPVCPDĮ 2 straipsnio 5 dalį, eismo įvykio žala laikoma per draudžiamąjį įvykį padaryta žala nukentėjusio trečiojo asmens turtui, jo sveikatai ir (arba) žala, atsiradusi dėl nukentėjusio trečiojo asmens gyvybės atėmimo, ir (arba) neturtinė žala ar žala, kuri atsirado vėliau kaip eismo įvykio pasekmė.

Žalos, padarytos per draudžiamąjį įvykį ar atsiradusios vėliau kaip eismo įvykio pasekmė, administravimą ir draudimo išmokos mokėjimą reglamentuojančių Taisyklių 4 punkte įtvirtinta, jog žala nustatoma, vadovaujantis Lietuvos Respublikos civiliniu kodeksu (toliau – CK), TPVCPDĮ, Taisyklėmis ir kitų teisės aktų nuostatomis, reglamentuojančiomis padarytos žalos dydžio nustatymą.

TPVCPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta žalos dydžio nustatymo taisyklė: turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas arba šio įstatymo 17 straipsnyje nurodytais atvejais – Biuras, vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (ar) turto vertinimo ataskaitomis, dokumentais, kuriais įrodomos padarytos žalos aplinkybės, faktas ir dydis, nuotraukomis, vaizdo įrašais.

Pagal Taisyklių 15 punktą, žalos dėl turto sugadinimo, kai jį remontuoti ekonomiškai tikslinga, atlyginimo dydis nustatomas pagal turėtas sugadinto turto remonto išlaidas, būtinas turto rinkos vertei iki eismo įvykio atkurti.

TPVCPDĮ 19 straipsnio 6 dalyje nustatyta, jog atsakingas draudikas ar Biuras moka nukentėjusiam trečiajam asmeniui tik įrodymais pagrįstos žalos dydžio išmoką, nevirsijančią šio įstatymo 11 straipsnyje nustatytą draudimo sumų, ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos atlyginimo.

Kartu pažymėtina tai, kad draudimo išmokos mokėjimas transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo atveju yra susijęs su apdraustos transporto priemonės valdytojų civiline atsakomybe, todėl, apskaičiuodamas draudimo išmoką, draudikas turi laikytis CK 6.251 straipsnyje įtvirtinto visiško nuostolių atlyginimo principo. Žalos atlyginimu turi būti siekiama grąžinti ją patyrusį asmenį į iki pažeidimo buvusią padėtį. Teisingas žalos atlyginimas reiškia tai, kad sprendžiant ginčą dėl žalos atlyginimo turi būti nustatytas tikrasis žalos dydis, nes, nustačius mažesnę už tikruosius nuostolius žalos dydį, būtų iš dalies neapgintos nukentėjusio asmens teisės, o kai nustatomas žalos dydis viršija tikruosius nuostolius, nukentėjęs asmuo nepagrįstai praturtėja skolininko sąskaita. Viena vertus, tai reiškia, kad

¹ Patvirtintos Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. birželio 23 d. nutarimu Nr. 795 (Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2024 m. liepos 24 d. nutarimo Nr. 626 redakcija).

draudimo išmokos turi užtekti dėl eismo įvykio atsiradusių turto sugadinimų remontui (sumažinus išlaidas keičiamų detalių ir (ar) dalių nusidėvėjimo verte ir kt.). Kita vertus, draudimo išmoka negali būti didesnė nei išlaidos, objektyviai reikalingos nukentėjusio asmens turtui suremontuoti.

1. Dėl išskaitos dėl nusidėvėjimo taikymo naujomis keičiamoms automobilio dalims

Iš bylos duomenų matyti, kad pareiškėjas nesutinka su draudiko taikyta išskaita dėl nusidėvėjimo naujomis keičiamoms automobilio dalims. Pareiškėjas neginčija draudiko taikyto išskaitos dydžio, tačiau nurodo, kad išskaita apskritai neturėjo būti taikoma. Pareiškėjas nurodo, kad iki įvykio naujomis keičiamos automobilio dalys (priekinis žibintas ir sparnas) buvo techniškai tvarkingos, be pažeidimų, nenusidėvėjusios. Pareiškėjas teigia, kad automobilį buvo būtina remontuoti gamintojo autorizuotoje remonto įmonėje naujomis originaliomis dalimis tam, kad galėtų gamintojo automobiliui suteikiama garantija.

Kaip minėta, Taisyklių 15 punktas nustato žalos dėl turto sugadinimo, kai remontas ekonomiškai tikslingas, atlyginimo principą: atlygintinas dydis nustatomas pagal remonto išlaidas, būtinas atkurti sugadinto turto ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio. Taisyklių 15 punkte taip pat įtvirtinta išimtis, kada keičiamų sugadintų detalių ir (ar) dalių nusidėvėjimas neskaičiuojamas, t. y. jeigu nėra galimybių jų suremontuoti, kad atlikus remontą sugadintos detalės ir (ar) dalys atitiktų techninius aktyvios ir pasyvios saugos reikalavimus, ir nėra galimybių remontui naudoti dėvėtų ar neoriginalių detalių ir (ar) dalių, atitinkančių techninius aktyvios ir pasyvios saugos reikalavimus.

Draudikas pateikė įrodymus², kad rinkoje yra galimybė įsigyti naudotų ar naujų neoriginalių pareiškėjo transporto priemonės remontui reikalingų dalių (priekinį žibintą ir sparną), atitinkančių techninius aktyvios ir pasyvios saugos reikalavimus. Taigi, pareiškėjo automobilio remontą buvo galima atlikti naudojant dėvėtas ar naujas neoriginalias automobilio dalis. Atsižvelgiant į tai, nėra pagrindo vadovautis Taisyklių 15 punkte nustatyta išimtimi ir netaikyti išskaitos dėl nusidėvėjimo.

Nors pareiškėjas nurodo, kad keičiamos naujomis automobilio dalys nebuvo nusidėvėjusios, buvo techniškai tvarkingos, vis dėlto dėmesys atkreiptinas į tai, kad iki įvykio pareiškėjo automobilis buvo eksploatuotas daugiau nei 4 metus³. Automobilį eksploatuojant, neišvengiamai vyksta natūralus fizinis nusidėvėjimas – transporto priemonės fizinių savybių pasikeitimas dėl jos tipinio naudojimo, senėjimo ir (arba) neigiamo aplinkos poveikio. Taigi, priešingai, nei teigia pareiškėjas, automobilio dalių nusidėvėjimas nėra vertinamas vien pagal matomus defektus, tačiau yra atsižvelgiama į objektyvų automobilio sudėtinių dalių vertės mažėjimą dėl eksploatacijos ir senėjimo, o konkretus taikytinos išskaitos dėl nusidėvėjimo dydis kiekvienu konkrečiu atveju apskaičiuojamas pagal automobilio amžių ir ridą. Byloje nėra duomenų, kad automobilio priekinis žibintas ar sparnas prieš įvykį buvo pakeisti naujais, kas galėtų nulemti kitokį šių konkrečių dalių nusidėvėjimo vertinimą.

Siekdamas pagrįsti savo poziciją, draudikas nurodė, kad taikytinos išskaitos dėl nusidėvėjimo dydį (8,48 proc.) apskaičiavo, vadovaudamasis Koeficientų apgadintoms kelių transporto priemonėms taikymo tvarkos aprašo⁴ III skyriaus 40 ir 41 punktuose numatytu metodu, pagal draudiko parengtą skaičiuoklę. Draudikas nurodė, kad, atlikus papildomą skaičiavimą Lietuvos vertintojų rūmų parengtoje skaičiuoklėje „Transporto priemonių dalių nuvertinimo katalogas“, pagal šios skaičiuoklės duomenis, įvykio dieną apskaičiuotas dalių nuvertinimo procentas yra nežymiai didesnis ir sudaro 8,81 proc. Atsižvelgdamas į nurodytus duomenis, draudikas nurodė, kad jo taikytas išskaitos dydis procentais yra apskaičiuotas tinkamai ir palankesnis pareiškėjui (taikytas mažesnis išskaitos dydis procentais).

Nagrinėjamo ginčo kontekste pažymėtina, kad Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra konstatavęs, jog žala dėl transporto priemonės sugadinimo, be kita ko, apima išlaidas keičiamoms dalims ar detalėms, reikalingoms suremontuoti (atstatyti) dėl kalto asmens veiksmų sugadintą turtą. Sugadinto turto vertės atkūrimas iki įvykio reiškia, kad būtina atsižvelgti į automobilio detalių ar dalių nuvertėjimą dėl eksploatavimo iki įvykio. Toks aiškinimas atitinka

² Patvirtina pateikti išrašai iš elektroninių parduotuvių ir skelbimai apie parduodamas konkrečias *Toyota* automobilių dalis (priekinius žibintus ir sparnus).

³ Pareiškėjo automobilio pirmosios registracijos data yra (duomenys neskelbtini).

⁴ Patvirtintas Audito, apskaitos, turto vertinimo ir nemokumo valdymo tarnybos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos direktoriaus 2020 m rugsėjo 22 d. įsakymu Nr. V1-118.

visiško žalos atlyginimo funkciją⁵.

Taigi, nustačius, kad pareiškėjo automobilio remontą buvo galima atlikti naudojant dėvėtas ar naujas neoriginalias automobilio dalis (nes rinkoje yra galimybė jas įsigyti ir jos kainuoja mažiau nei naujos originalios dalys), bei atsižvelgiant į kasacinio teismo praktiką, kad išskaitos dėl nusidėvėjimo automobilio dalims taikymas atitinka visiško žalos atlyginimo funkciją (nes į automobilio dalių nuvertėjimą dėl eksploataavimo iki įvykio būtina atsižvelgti), darytina išvada, kad išskaitą dėl nusidėvėjimo naujomis keičiamoms dalims draudikas šiuo konkrečiu ginčo atveju skaičiavo ir taikė pagrįstai ir tai atitinka teisingo žalos atlyginimo principą.

Pareiškėjas nurodė, kad naudotų ar naujų neoriginalių dalių naudojimas remontui neatitiktų automobilio gamintojo suteikiamos garantijos automobiliui sąlygų. Pastebėtina, jog pareiškėjas nepateikė objektyvių duomenų apie garantijos galiojimo sąlygas. Kartu dėmesys atkreiptinas į tai, kad Lietuvos Respublikos konkurencijos taryba, vertindama automobilių gamintojų atstovų reikalavimą techninę automobilių priežiūrą ar remontą atlikti tik gamintojų autorizuose remonto įmonėse, nurodė, kad tokie gamintojų atstovų veiksmai gali būti vertinami kaip konkurencijos taisyklių pažeidimas⁶. Konkurencijos taryba, be kita ko, nurodė: „Draudimas garantijos galiojimą sieti su įpareigojimu automobilio techninę priežiūrą atlikti tik pas įgaliotus atstovus yra numatytas Variklinių transporto priemonių bendrosios išimties reglamente. Šiame ES dokumente įtvirtinta nuostata, jog automobilių gamintojai negali atsisakyti vykdyti garantinių įsipareigojimų vien dėl to, kad transporto priemonė buvo remontuota ar prižiūrėta nepriklausomame servise arba naudojant neoriginalias atsargines dalis.“⁷ Taigi, remiantis minėtu teisiniu reguliavimu ir kompetentingos institucijos išaiškinimu, manytina, jog nėra pagrindo gamintojo automobiliui suteikiamos garantijos galiojimą sieti su būtinybe automobilio remontą atlikti tik gamintojo autorizuojoje remonto įmonėje ar tik naujomis originaliomis dalimis. Atsižvelgiant į tai, laikytina, kad pareiškėjo nurodyti argumentai nepaneigė draudiko teisės taikyti nusidėvėjimą naujomis keičiamoms dalims.

2. Dėl draudimo išmokos už bamperio dažymo darbus dydžio

Iš bylos duomenų matyti, kad įvykio metu buvo apgadintas pareiškėjo automobilio bamperis. Draudikas, įvertinęs abiejų įvykyje dalyvavusių automobilių nuotraukas, apgadinimų vietas, pobūdį bei aukštį nuo žemės paviršiaus, nustatė, kad bamperio apačioje esantis apgadinimas nėra susijęs su įvykiu. Draudikas nurodė, kad pareiškėjo bamperio aukštis nuo žemės siekia 20 cm, apgadinimas – 22 cm, o įvykio kaltininko automobilio bamperio aukštis nuo žemės siekia 40 cm, todėl 40 cm aukštyje esantis įvykio kaltininko automobilio bamperis objektyviai negalėjo padaryti pareiškėjo automobilio bamperio apgadinimo 22 cm aukštyje.

Iš bylos duomenų matyti, kad pareiškėjas neginčija aplinkybės, jog ant įvykio metu apgadinto bamperio galėjo būti su įvykiu nesusijusių apgadinimų. Pareiškėjas nurodo, kad, nors ant bamperio galimai buvo kitų apgadinimų, draudikas privalo atlyginti visas išlaidas už bamperio dažymo darbus, nes bamperio dažymas buvo reikalingas, įvykio metu atsiradusiems apgadinimams pašalinti.

Kaip minėta, transporto priemonių privalomąjį draudimą reglamentuojantys teisės aktai nustato, kad draudiko pareiga mokėti draudimo išmoką kyla ne dėl bet kurio įvykio, o tik dėl tokio, dėl kurio atsiranda apdraustos transporto priemonės valdytojo civilinė atsakomybė, ir tik dėl tokios žalos, kuri atsirado dėl konkretaus draudžiamojo įvykio. Atsižvelgiant į tai, darytina išvada, kad draudikas neprivalo atlyginti žalos, kuri nėra susijusi su įvykiu ir už kurios atsiradimą nėra atsakingas apdraustos transporto priemonės valdytojas.

Pagal Taisyklių 15 punktą, žalos dėl turto sugadinimo, kai jį remontuoti ekonomiškai tikslinga, atlyginimo dydis nustatomas pagal turėtas sugadinto turto remonto išlaidas, būtinas turto rinkos vertei iki eismo įvykio atkurti. Taigi, draudikas privalo atlyginti tik tas remonto išlaidas, kurios būtinos turto rinkos vertei iki įvykio atkurti. Nustačius, kad automobilis iki įvykio jau turėjo tam tikrų sugadinimų, draudikas neturi pareigos atlyginti ir šių, su įvykiu nesusijusių, apgadinimų remonto išlaidų.

⁵ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2019 m. liepos 5 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-240-1075/2019.

⁶ [KONKURENCIJOS TARYBA VERTINA, KOKIOS GARANTINIO APTARNAVIMO SĄLYGOS YRA KELIAMOS NAUJU AUTOMOBILIŲ PIRKĖJAMS LIETUVOJE | Konkurencijos taryba](#)

⁷ [KONKURENCIJOS TARYBA VERTINA, KOKIOS GARANTINIO APTARNAVIMO SĄLYGOS YRA KELIAMOS NAUJU AUTOMOBILIŲ PIRKĖJAMS LIETUVOJE | Konkurencijos taryba](#)

Iš bylos duomenų nustatyta, kad, remontuojant automobilio bamperį, buvo pašalinti ne tik apgadinimai, atsiradę dėl įvykio, tačiau ir apgadinimai, kurie nėra susiję su įvykiu ir jo nulemti, – remonto metu buvo atliktas viso bamperio remontas ir dažymas.

Įvertinus tai, kad automobilio bamperis iki įvykio jau buvo apgadintas, remonto metu buvo suremontuoti ir su įvykiu nesusiję apgadinimai, o draudikas neprivalo atlyginti su įvykiu nesusijusių apgadinimų remonto išlaidų, darytina išvada, kad draudikas pagrįstai nusprendė 50 proc. (100,58 Eur) sumažinti draudimo išmoką už bamperio dažymo darbus.

Įvertinęs ginčo šalių paaiškinimus ir byloje pateiktų įrodymų visumą, Lietuvos bankas sprendžia, kad draudikas tinkamai, pagal transporto priemonių privalomąjį draudimą reglamentuojančių teisės aktų nuostatas, nustatė draudimo išmokos, atlyginančios dėl įvykio pareiškėjo patirtą žalą, dydį.

Atsižvelgiant į nustatytas aplinkybes, pareiškėjo reikalavimas mokėti papildomą draudimo išmoką atmestinas kaip nepagrįstas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X. X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Arūnas Raišutis